

Vänsterpress om Syrien – februari 2018

De flesta av artiklarna handlar om Turkiets attack på de kurdiska områdena i norra Syrien, utom den sista som handlar om de häftiga striderna kring östra Ghouta (ett jordbruksområde vid östra delen av Damaskus).

Tidigare artikelsamlingar om Syrien och kurdfrågan under de senaste månaderna (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av december 2017](#) och [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#)

Se även: [De syriska kurdernas geopolitik och det militära samarbetet med USA](#) av Ercan Ayboga.

Martin Fahlgren 22/2 2018

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Försvara Afrin! Solidaritet med kurderna!</i>	<i>1</i>
Ny tid	2
<i>Rojavas gräsrotsdemokrati skrämdde Erdoğan till anfall</i>	<i>2</i>
Offensiv	5
<i>Afrin mellan hammaren och städet.....</i>	<i>5</i>
Proletären.....	6
<i>Terroristernas kontroll av östra Ghouta omöjliggör fred.....</i>	<i>6</i>

Arbetarmakt

Försvara Afrin! Solidaritet med kurderna!

Red.

Arbetarmakt tid 19/2 2018

”OPERATION OLIVE BRANCH”, är namnet på den Turkiska statens invasion mot den kurdiska staden Afrin. Den militära offensiven har pågått sedan den 20 januari 2018. Förra helgen utförde det turkiska flygvapnet över hundra bombningsuppdrag mot staden. Veckan innan attackerades de kurdiska självförsvarsstyrkorna YPG / YPJ (Folkets försvarsmakt / Kvinnors försvarsenheter) med tungt artilleri. Sedan söndagen den 21 januari har pansarvagnar och infanteri, ofta insatta av marionettstyrkor till det Turkietledda FSA (Fria Syrisk Armén), inklusive islamistiska ultrareaktionärer, trängt in i det kurdiska territoriet runt Afrin.

Striden står mellan, å ena sidan en tungt beväpnad NATO-armé, med total kontroll över luft- rummet, å andra sidan en armé som är militärt underlägsen, trots amerikansk hjälp. Erdogans krigsmål är tydligt: att förstöra grunden för ett kurdisk självbestämmande som vuxit fram i Syrien de senaste åren. Han vet att den syriska regeringen, de delar av ”oppositionen” som Turkiet upprätthåller samt den ryska imperialismen ger sitt godkännande. De kan formellt uttrycka sin ”oro”, men mer eller mindre öppet ger de Turkiet och dess markstyrkor fria händer i landets reaktionära återuppdelning efter Assads seger i inbördeskriget.

USA och NATO, som använde kurderna som fotsoldater i kampen mot Islamiska Staten, tar nu helt sin hand ifrån dem. USA:s tillkännagivande om att skapa en 30.000 soldater stark gränsstyrka tillsammans med det kurddominerade SDF (Syriska demokratiska styrkorna) avvisades senare som ett ”missförstånd”. Den 21 januari twittrade amerikanska stadsdepartementet: ”Vi uppmanar Turkiet att utöva återhållsamhet för att undvika civila olyckor i sina militära operationer.” Vad detta egentligen betyder är: döda YPG / YPJ-soldater är acceptabla sidoskador för en amerikansk politik som knappast kan överträffas i cynism.. Det tyska utrikesdepartementet är emellertid inte mycket sämre än detta när det uppmanar ”båda sidor till återhållsamhet” i denna ojämlika kamp.

Medan Turkiet vill konsolidera sitt inflytande som en regional makt med operation OLIVE BRANCH och samtidigt använda den för att slå ner inre ”fiender”, accepterar den syriska

regeringen och alla andra regionala makter och imperialistiska aktörer uppenbarligen invasionen. Ingen part i konflikten vill bränna sina fingrar och uttrycka stöd för det kurdiska folket och dess kamp för sina rättigheter. Tvärtom hoppas alla att den turkiska offensiven ska gå så smidigt som möjligt och att den snabbt kommer att ge resultat. Orätten mot kurderna kan beklagas, men framför allt borde de vara "måttfulla" i sin reaktion, med andra ord ska de inte revoltera mot detta cyniska spel.

Med denna invasion har Turkiet inte bara förklarat krig mot folket i Afrin. Kriget mot det kurdiska folket och deras organisationer också i själva Turkiet, som HDP och PKK kommer också att intensifieras. De protester som proklamerades av HDP slogs snabbt ned med brutalt polisvåld. Erdogan hotar allt motstånd och varje demokratisk protest med brutalt förtryck och förintelse: "I nationens namn genomför vi en operation mot de som hotar våra nationella gränser från utlandet. Och de som försöker slå mot oss inifrån? På samma sätt som vi ska dra dem ut ur sina grottor i bergen, ska vi aldrig lämna våra gator och torg till dem." (Tagesschau ARD, 21 januari)

Det kurdiska motståndet mot den turkiska invasionen är mer än berättigad. Oavsett inställning till det kurdiska ledarskapets politik i Rojava och Afrin måste alla vänsterkrafter, hela den internationella arbetarrörelsen, alla anti-imperialister, fördöma den turkiska invasionen och kräva dess omedelbara slut.

Att klaga till stormakterna eller till FN kommer dock inte att hjälpa. Revolutionärer stöder det kurdiska folkets legitima motstånd i Rojava och Turkiet. Vi står för internationalistiskt hjälp till kämparna, till deras materiella stöd. Den kurdiska regionen i norra Irak måste öppna sina gränser mot Rojava.

Vi uppmanar arbetarrörelsen, alla vänsterpartier, fackföreningarna, alla vänster- och anti-imperialistiska grupperingar, att gå ut på gatorna i solidaritet med kurderna. Vi vill öppna gränserna för för alla kurdiska flyktingar och att förbudet mot deras organisationer, framför allt PKK, upphävs. Vi kräver att alla vapenleveranser och militärt bistånd till Turkiet upphör, och att alla imperialistiska trupper avlägsnas från regionen!

Den turkiska invasionen hotar att bli ännu ett reaktionärt slag i Syriens återuppdelning, och speciellt mot det kurdiska folket. Den kommer dock inte att skapa någon "stabilisering" i regionen. Tvärtom kommer den att förstärka orättvisor och förtryck.

Det enda hoppet ligger i motståndet, inte bara för det kurdiska folket, utan också för deras bröder och systrar bland arbetarna i städerna och landsbygden i hela Mellanöstern. Kurder och palestinier, iranska arbetare och de verkligt demokratiska och socialistiska krafterna i Syrien, Irak och Turkiet.

En sådan politik kan endast, och detta är en lärdom inte bara från den kurdiska kampen utan även, än mer, från inbördeskrigets Syrien, drivas oberoende från alla imperialistiska och reaktionära styrkor. Den måste kombinera sociala och demokratiska frågor, kampen för rätten till självbestämmande med kampen för socialistisk omvandling i hela regionen. Detta kräver ett program och en politisk organisation, ett revolutionärt arbetarparti och en International

Ny tid

Rojavas gräsrotsdemokrati skrämd Erdogan till anfall

Peter Lodenius

Ny tid 19/2 2018

Den 20 januari i år startade Turkiet en militär operation i Afrin i norra Syrien nära den turkiska gränsen. Civilbefolkningen lider svårt när turkiskt stridsflyg bombar byar, städer och flyktingläger. Många av dödsoffren är civila, och bland dem finns många barn. Den humanitära situationen förvärras snabbt. Samtidigt har de organisationer

som styr Afrin, inte minst de kurddominerade styrkorna, gjort helt avgörande insatser för att bekämpa terrorgruppen IS.

Orsakerna till den turkiska invasionen i Afrin i Syrien är främst två: president **Recep Tayyip Erdoğan** vill visa framför allt USA vem som bestämmer i regionen. Han vill samtidigt strama åt kontrollen i landet ytterligare. Erdoğan kallade nyligen Syriens president **Bashar al-Assad** "terrorist". Assad må vara en skurk, men som president har han definitionsmässigt rätt att beordra militära operationer i landet (naturligtvis inte utanför det). "Terrorist" betyder alltså enligt Erdoğan's definition helt enkelt motståndare. På samma sätt har turkiska regeringstidningar genomgående kallat medlemmar i Afrins civilförsvar YPG för terrorister utan något belägg för att de skulle ha brukat våld. (Det kvinnliga civilförsvaret YPJ nämns aldrig, det anses väl inte tillräckligt skräckinjagande.) Man har med andra ord låtit påskina att Afrin utgör en allvarlig säkerhetsrisk och därför måste oskadliggöras.

Men det är svårt att tro att det lilla Afrin, en del av det självstyrande kurdiskdominerade Rojava, skulle ha utgjort något som helst hot mot Turkiets säkerhet. En kolumnist i ett regeringsorgan räknade nyligen upp några attacker: 10.9.2015 dödade en terrorist från Afrin en turkisk soldat vid gränsen, 18.9.2016 angrep en grupp terrorister från Afrin en polisstation vid gränsen, 22.3.2017 attackerade YPG-terrorister en gränspolisstation och dödade en soldat. Enligt honom har flera andra fall förekommit, men dessa var uppenbarligen de mest anmärkningsvärda.

I så fall är det ju svårt att tro att Turkiet verkligen tvingats till att avvärja hoten mot sin säkerhet genom en operation som kräver större offer också på den turkiska sidan. Den senaste siffran verkar ha getts 27.1, då 3 turkiska soldater dödats och 30 sårats, medan 13 soldater i Fria syriska armén (FSA), som strider med turkarna, också dödats under operationens första sju dagar. Samtidigt hade minst 294 motståndare dödats eller sårats. Det tyder ju på att civilförsvaret i Afrin inte bestått av utbildade, anfallsinriktade och ordentligt beväpnade soldater. I fortsättningen har de egna förlusterna inte angetts, bara motståndarnas. Den 31.1 angavs 712 motståndare ha dödats eller sårats. Hur många civila som dödats har man aldrig angett.

Kopplingar till al-Qaida

Turkiet har bara till en mindre del använt egna trupper i Syrien, utan litar mest på delvis turkiskfinansierade FSA, som använts också för tidigare expeditioner. FSA-kommendören major **Yasser Abdul Rahim** (bilden) är också kommendör för Failaq al Sham, en av de islamistiska grupperingarna i Aleppotrakten. Han har deklarerat att FSA:s syfte är att driva ut YPG ur området och återge det åt araberna. Failaq al Sham arbetar för en islamisk stat, baserad på salafistiska principer och har haft anknytning till al-Qaida.

Detta ger en bättre fingervisning om de verkliga drivkrafterna för operationen. Turkiska parlamentets talman **Ismail Kahraman** har betecknat den turkiska offensiven som en jihad, ett heligt krig. "Vi är nu i Afrin. Vi är en stor stat. Utan jihad kan inga framsteg ske, ingen kan stå på sina egna två ben", sa han.

Toni Alaranta, Turkiet-forskare vid Utrikespolitiska institutet, konstaterar att syriska Failaq al-Sham har sina ideologiska rötter i Muslimska brödrskapet, och därmed står Erdoğan's parti AKP mycket nära. Gruppen har stridit mot Damaskusregeringens trupper och de syriska kurderna. De har utgjort en synlig del av den salafist-jihadistiska koalition som varit knuten till al-Qaida – "det är inte fel att säga att Failaq al-Sham i Syrien strider som al-Qaidas vapenbroder", skriver Alaranta.

Muslimska brödrskapet, som drivit en mycket militant politik, uppstod i Egypten, men har spritt sig till många andra länder i regionen, också Syrien. Erdoğan står rörelsen mycket nära, men har inte gett den öppet spelrum i Turkiet, kanske för att han själv vill driva den radikal-islamistiska politiken. Alaranta tror att Turkiet nu inte bara vill hålla kurderna borta från landets gränser, utan också skapa ett av Turkiet beroende protektorat i norra Syrien, som i

högre eller lägre grad följer Muslimska brödraskapets ideologi.

Alaranta ser också en annan förklaring till Turkiets expansiva politik: man drömmer sig tillbaka till det osmanska rikets storhet. Riket hade ju naggats i kanterna under de föregående två seklerna, men det var 1918 fortfarande ett väldigt rike som förenade politisk och religiös makt. Den moderna osmanturkiska konservativa sunnirörelsen strävar till att återställa eller bygga upp en regional ordning baserad på sunni-islam. (De shiamuslimska, men rätt sekulariserade aleviterna är helt utestängda från makten i AKP:s sunni-Turkiet.)

Rojava ideologiskt hot

Den allmänna inställningen i Turkiet är att man i Syrien kämpar mot samma kurdiska fiende som i hemlandet. President Erdoğan's nuvarande talesman **Ibrahim Kalin** har stämplat de syriska kurdernas ledning som anhängare av PKK, som enligt Turkiets officiella linje är en terroristorganisation. ”Det finns miljontals kurder som avvisar PKKs gammalmodiga marxist-leninistiska ideologi och dess terroristtaktik. PYD och YPG har förtryckt Syriens folk, kurder, araber och turkmener, i namn av att bekämpa IS. Men deras främsta mål var inte att bekämpa IS, utan att med våld och förtryck upprätta en statsstruktur”, skriver Kalin.

Kalin använder här (utan att namnge honom) PKK:s forna ledare **Abdullah Öcalan** som fågelskrämma, men har inte velat märka att hans ideologi förändrats radikalt. Öcalan verkade ju länge i Syrien, men togs 1999 till fånga i Nairobi och dömdes till döden i Turkiet. Eftersom landet då hyste hopp om att bli medlem i EU och detta inte kunde ske så länge dödsstraffet fanns kvar, avskaffade man detta, med långa tänder. Sedan dess har Öcalan hållits fången, strängt bevakad, på en liten holme utanför Istanbul.

Där har Öcalan inte just kunnat göra annat än läsa och han har bland annat läst verk av den amerikanska ekoanarkisten **Murray Bookchin**. Han påverkades djupt av honom och utvecklade på basen av detta en egen ideologi, ”demokratisk federalism”, där man från en demokrati på basnivå delegerar makt uppåt. Den har tillämpats i de kurdiskt dominerade områdena i norra Syrien, som vanligen kallas Rojava (lär mer i artikeln på sidan 15).

Redan i företalet till konstitutionen betonas att folken i Rojava är många: syriska kurder, araber, assyrier, turkmener, armenier, tjetjener och tjerkeser. De har flera religioner, de är muslimer, kristna, jesider och andra. Därför är de medvetna om nationalstatens problem och vill bygga sin stat på en annan bas.

Om Kalin bekantat sig med detta har han knappast gillat det, Turkiet är en stark nationalstat. Turkiet rationaliserar Rojava till ett kurdiskt område och kurdiska områden har man svårt att acceptera – det kunde vara en lockande modell också för östra Turkiet.

Protester förbjuds

Kriget mot Afrin har betecknats som en nationell fråga och använts för att likrikta opinionen i landet. Också oppositionspartierna, med undantag för vänsterns och kurdernas HDP, stöder kriget. Myndigheterna stoppar kritiska synpunkter inte bara i traditionella, utan också sociala medier.

Erdoğan har varnat HDP för demonstrationer: ”Man följer noga med vad ni gör. Vet att om ni försöker demonstrera på gatorna kommer ni att känna våra säkerhetsstyrkors fot på nacken. Om någon kommer ut på gatorna får de betala dyrt för det. Detta är en nationell kamp och vem som än motsätter sig den kommer att krossas.”

Fram till 29 januari hade 311 personer anhållits för ”terrorpropaganda” på sociala medier beträffande operationen mot Afrin. Till dem hör HDP-deputerade och journalister.

I alla landets 90 000 moskéer har förböner för operationen mot Afrin hållits.

Offensiv

Afrin mellan hammaren och städet

Arne Johansson

Offensiv 21/2 2018

Den turkiska arméns inmarsch i den kurdiska kantonen Afrin tillsammans med ett hopkok av Turkiets lejda miliser ur den så kallade Fria syriska armén har inte blivit den snabba seger som Erdoğan hade hoppats på. Trots att Turkiet påstår sig ha oskadliggjort drygt 1 700 motståndare i den kurdiska självförsvarsstyrkan YPG/YPJ och deras allierade inom de Syriska demokratiska styrkorna, kontrollerar de hittills inte mer än tio procent av kantonens yta.

Det kurdiska motståndet är heroiskt. Samtidigt som den turkiska snaran ändå långsamt dras åt i syfte att försöka skära av tillförseln av materiel och frivilliga kämpar till kantonen och inleda en belägring av Afrin City, har kurderna goda skäl att oroa sig över risken att snart förlora det stöd som USA av egna syften har gett dem i kriget mot IS.

Sällan har väl uttrycket att vara mellan ”hammaren och städet” känts mera aktuellt än när det kurdiska styret i Afrin inför risken att bli helt utlämnade åt den turkiska regimen och dess öppet uttalade planer på att ändra regionens demografiska sammansättning har vädjat till Assad-regimen om att skicka syriska trupper för att försvara gränsen mot Turkiet, ett område de inte har befunnit sig i sedan 2012.

När detta skrivs på tisdagen hävdar också den syriska nyhetsbyrån SANA att Syrien står redo att skicka in ”folkliga styrkor” till Afrin för att stödja det lokala försvaret mot den turkiska aggressionen, även om någon överenskommelse mellan Afrin och regimen i Damaskus om villkoren för detta ännu inte hade gjorts. I en kommentar från Jordaniens huvudstad Amman hävdade den turkiske utrikesministern Çavuşoğlu att en syrisk inmarsch i Afrin skulle välkomnas av Turkiet om syftet är att rensa ut YPG, men att ”ingen styrka kan stoppa de turkiska soldaterna” om syftet är att stödja YPG.

Det kan inte uteslutas att de senaste dagarnas spekulationer om en snar syrisk inmarsch i Afrin rentav kan vara ett resultat av en hemlig diplomati mellan Ryssland, Turkiet och den syriska Assad-regimen. Det är möjligt att Erdoğan inför risken av att köra fast i ett syriskt gungfly skulle kunna tänkas sluta en motvillig fred med Assad i utbyte mot att den syriska armén återtar den politiska och militära kontrollen av gränstrakterna mellan Syrien och Turkiet från YPG.

Det återstår då att se om även de kurdiska myndigheterna, ställda inför det akuta hotet av ett fruktansvärt blodbad, låter sig pressas till att gå med på detta, kanske då i bästa fall i utbyte mot en läpparnas bekännelse från Damaskus om att de tills vidare tillåts behålla ett begränsat om än mycket undergrävt lokalt självstyre i Rojava.

En annan möjlighet är att allt detta stannar vid ett propagandakrig som istället följs av en ny och ännu blodigare fas av det syriska kriget. Säkert är att den syriska regimen hittills har kunnat utnyttja uppmärksamheten kring Turkiets krig i Afrin till att intensifiera anfallen mot de kvarvarande motståndsfickorna, ledda av jihadistiska extremister, i östra Ghouta nära Damaskus och i Idlib-provinsen sydväst om Afrin.

Det kan i detta sammanhang inte ens uteslutas att Israels omfattande flygattacker mot syriskt luftvärn som svar på ett nedskjutet israeliskt plan över Syrien förebådar en upptrappad militär inblandning av Israel.

Säkert är att varken de kurdiska eller andra förkämpar för ett demokratiskt och fredligt slut på det syriska kriget kan stödja sig på några som helst inhemska eller utländska maktspelare. Det är i de gemensamma intressena av fred, frihet och social utveckling bland arbetare och

alla förtryckta folkgrupper som nya demokratiska och socialistiska allianser måste smidas, med sikte på en frivillig, demokratisk och socialistisk konfederation i hela regionen som också fullt ut respekterar kurdernas och alla folks nationella självbestämmanderätt.

Proletären

Terroristernas kontroll av östra Ghouta omöjliggör fred

Patrik Paulov

Proletären 21/2 2018

Rapporteringen om Östra Ghouta i Damaskus den här veckan påminner om rapporteringen från östra Aleppo hösten 2016. Partiska röster återges utan källkritisk granskning. Ingen talar om vilka "rebellerna" i östra Ghouta är eller om deras shariastat och raketer mot civila. Här följer sju punkter om östra Ghouta som är nödvändiga att känna till.

Kriget i Syrien har pågått i sju år. Vid varje flygbombning, varje markstrid och varje raketattack skördas nya offer och byggnader och infrastruktur förstörs. Syrien och dess folk är i desperat behov av ett slut på det blodiga kriget och av en massiv satsning på återuppbyggnad.

Dialogkongressen i ryska Sotji 30 januari i år var ett hoppfullt steg på vägen mot fred. Den visade att den syriska regeringen liksom delar av politiska och väpnade oppositionen ser samtal och parlamentariska val som lösningen för framtiden.

Men det finns allvarliga hinder på vägen. Ett av hindren är östra Ghouta.

För att förstå varför den syriska regeringen sätter in sin armé för att återta östra Ghouta är följande punkter viktiga.

1. De östra och norra förstäderna i Stordamaskus intogs av väpnade grupper under 2012 och 2013. Det skedde i en tid när de så kallade rebellerna fick massivt stöd utifrån, och när Gulfstater och västländer tillsammans handplockade de syrier som skulle leda landet efter Bashar al-Assads fall.

Fallet kom aldrig. Det som hänt under senare år är att "oppositionen" förlorat de flesta av sina områden. Östra Ghouta är ett undantag.

Precis som al-Qaida och andra extremister använde östra Aleppo som bas för att beskjuta regeringsområden används östra Ghouta som bas för attacker mot regeringskontrollerade delar av Damaskus.

2. Den mäktigaste väpnade gruppen i östra Ghouta heter Jaish al-Islam. Dess mål är att störta Assadregeringen och Syriens sekulära statsmakt och bygga en islamistisk stat med shariagstiftning som grund. Jaish al-Islam skapades 2013 av ett femtiotal sunnitiska extremistgrupper på initiativ av och med pengar från Saudiarabien. Gruppens grundare, Zahran Alloush, uppmärksammades samma år när hans hatiska utfall mot shiamuslimer och alawiter filmades och spreds på internet.

Jaish al-Islams främsta konkurrent om makten i östra Ghouta heter Faylaq al-Rahman. Det är också en sunniextrem grupp, grundad med stöd av Qatar, och med band till både väststödda rebeller och al-Qaidagruppern Jabhat al-Nusra.

3. Det som förenar ovanstående och andra mindre grupper i östra Ghouta är att de inte på något sätt kan beskrivas som demokratikämpande och människorättsivrande moderata rebeller. I slutet av 2015 uppmärksammade även västmedier att Jaish al-Islam placerade kvinnor tillhörande den alawitiska minoriteten i burar på lastbilar som skjutsades runt i området som mänskliga sköldar. Många invånare i området har vittnat om tortyr och våld.

4. Precis som al-Qaida och andra extremister använde östra Aleppo som bas för att beskjuta

regeringskontrollerade områden används östra Ghouta som bas för attacker mot regeringskontrollerade delar av Damaskus. Det handlar inte om enstaka offer utan om många hundra döda bara under de senaste två åren.

Offren för denna terror är människor som råkat befinna sig på en bussplats, i en skola eller på ett torg när en raket slagit ner eller bilbomber utlösts.

5. De väpnade grupperna i östra Ghouta vill inte ha fred, de vill fullfölja sin shariarevolution. Inför dialogen i Sotji uppmanade Jaish al-Islam alla ”revolutionärer” att bojkotta samtal. De som valde att delta utmålades som revolutionens fiender. Detta var för övrigt också Saudiarabiens linje.

6. När västliga medier och politiska företrädare nu talar om ett blodbad bygger det på vittnesmål från människor som verkar och talar fritt i ett område kontrollerat av al-Qaida-liknande extremister. Det påminner mycket om hur det var i östra Aleppo innan befrielsen i december 2016.

Efter det har en rad lögner och överdrifter avslöjats i vittnesmålen från De vita hjälmarna och andra källor som västmedier okritiskt publicerade. Sjukhus och skolor som Syrien och Ryssland anklagades för att jämna med marken finns kvar. I andra fall har det framkommit att rebellerna besköt västra Aleppo från sjukhus och lagrade vapen i skolor. Med tiden lär också sanningen om östra Ghouta komma fram.

7. Från de miljontals människor i Syrien som i årtal utsatts för terrorn från ”rebellsidan” riktas upprördheten inte mot den syriska regeringen och armén utan mot västvärldens hyckleri och dubbelmoral. Vi avslutar med ett citat från parlamentsledamoten Fares Shehabi från Aleppo som på twitter uttrycker vad många syrier nu känner:

”Till de i väst som inte vill att vi ska befria östra Ghouta, vad skulle ni göra om tusentals jihadistiska terrorister intog ett stort område när London eller Paris?! Vi har väntat på att lösa detta fredligt i fem år nu!”